

1. POŁAĆ (3) *sb f*

o oraz a jasne.

sg *N* połać (2). ◇ [A połać.] ◇ *L* połaci (1). ◇ [du *L* (cum nm) połaciu.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Teren z zabudowaniami, przylegający z jednej strony do drogi wiodącej przez wieś, pierzeja; vicus Mącz, Cn; latus regionis aut insulae, striga (aedium) Cn (3) : Y ſzedł po połáci oney/ Kędy był dom iego Pániey. BierEz C4v; Mącz 493c; Chryferos ſzedł ná gorę/ począł z okná wołać: Gore/ prze Bog/ w mym domu; zgore wſzytká połać. KlonWor 42; [Glosy II nr 102/7; Stanisław Zaremba [...] tym to działem wziął połać wszytkę i zupełną ku północy leżącą InwSzlachKal 1578 nr 35, 1569 nr 25].

Synonimy: pierzeja, ulica.

KO